

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 17 0 P 044231 19 Rev
Sarajevo, 21.11.2019. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Marijane Omerčaušević, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Syjetlane Milišić-Veličkovski, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A.S. iz B, Ulica ....., koju zastupa punomoćnik A.K., advokat iz B., protiv tuženih: 1. V... d.o.o., B., K..... bb, zastupan po punomoćniku E.I., advokatu iz B., 2. d.o.o. Dž... zastupan po punomoćniku E.A., advokatu iz B., (prvo i drugo tuženi kao pravni slijednici d.o.o. U..... B.), 3. A.A. iz B., Ulica ....., zastupana po punomoćniku E.T., advokatu iz B., radi utvrđenja i naknade štete, v.s.10.000,00 KM, odlučujući o revizijama prvotuzenog i trećetužene protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 P 044231 18 Gž od 03.01.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.11.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizije se odbijaju.

Odbijaju se zahtjevi prvo i trećetužene za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 P 044231 12 P od 12.09.2018. godine odlučeno je:

1. Utvrđuje se da je tužiteljica S.(E.) A. iz B., diskriminirana temeljem uznemiravanja i mobinga na svom radnom mjestu tako što joj je trećetužena A. A. iz B. svojim radnjama povrijedila dostojanstvo lica, stvorila zastrašujuće, neprijateljsko, degradirajuće, ponižavajuće i uvredljivo okruženje, te nefizičkim uznemiravanjem na radnom mjestu tužiteljici degradirala radne uvjete i profesionalni status.
2. Obavezuje se prvotuzeni i trećetužena da tužiteljici na ime pravične naknade na ime nematerijalne štete radi povrede prava osobnosti, duševnih bolova i straha isplate novčani iznos od 10.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i da tužiteljici naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 4.690,00 KM sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.
3. Zahtjev trećetužene za naknadu troškova postupka u iznosu od 2.984,00 KM se odbija.
4. Tužba u odnosu na drugotuzenog Dž... d.o.o. B.... povučena.
5. Nalaže se tužiteljici da drugotuzenom d.o.o. Dž... B.... naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.440,00 KM u roku od 30 dana od dana donošenja.

6. Drugotuženi d.o.o. Dž... B... sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka u iznosu od 360,00KM se odbija.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 P 044231 18 Gž od 03.01.2019. godine žalbe prvo i trećetužene se djelimično uvažavaju i prvostepena presuda u stavu 2. izreke (u odluci o isplati) preinačava tako da se obavezuju prvotuženi V... d.o.o K..... B... i trećetužena A. A. iz B..., U..... K..... da tužiteljici isplate iznos od 3.000,00 KM (umjesto iznosa 10.000,00 KM) sa zateznom kamatom od ... godine do isplate (umjesto od podnošenja tužbe), a odbija kao neosnovan preostali dio zahtjeva tužitelja (u iznosu 7.000,00 KM sa zateznom kamatom), dok se u preostalom dijelu žalbe tuženih odbijaju i prvostepena presuda potvrđuje, te se određuje da svaka stranka snosi svoje parnične troškove u prvostepenom postupku i troškove postupka u povodu žalbe.

Protiv drugostepene presude revizije su blagovremeno izjavili prvotuženi i trećetužena.

Prvotuženi revizijom pobija drugostepenu presudu u cjelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka učinjenih pred drugostepenim sudom i pogrešne primjene materijalnog prava (član 240. stav 1. tačke 1. i 2. ZPP). Predlaže da se revizija usvoji, ukinu nižestepene presude i tužba odbaci, a tužiteljica obaveže da mu naknadi troškove postupka u visini od 3.884,00 KM ili da se predmet vrati na ponovno suđenje.

Trećetužena revizijom pobija drugostepenu presudu u cjelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP koja je učinjena u postupku pred drugostepenim sudom i pogrešne primjene materijalnog prava (član 240. stav 1. tačke 1. i 2. ZPP). Predlaže se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tužba odbaci, a tužiteljica obaveže da joj naknadi troškove parničnog postupka, te sastava revizije i sudske takse na reviziju ili ukinu nižestepene presude i predmet vrati drugom sudiji prvostepenog suda na ponovno suđenje.

Odgovori na revizije nisu podneseni.

Ispitujući pobijanu presudu u skladu sa članom 241. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizije nisu osnovane.

Revidenti nepotrebno predlažu da se revizija dopusti pozivom na odredbe člana 237. stav (3) i (4), tačka 1) i 2) ZPP jer je prema odredbi člana 13. stav 2. Zakona o zabrani od diskriminacije (Službeni glasnik BiH broj 59/09 i 66/16 - dalje ZZD) revizija uvijek dozvoljena.

Prvotuženi u reviziji navodi da je drugostepeni sud povrijedio odredbu člana 191. stav (2) ZPP jer je u uvodu svoje presude pogrešno naveo ime punomoćnika advokata prvotuženog E.T., umjesto advokata E. I., koji ga je zastupao u žalbenom postupku, što je imalo za posljedicu nemogućnost prijema i dostave drugostepene presude, te onemogućavanje prvotuženog na rok od 30 dana od dana prijema pobijane odluke na izjavljivanje revizije.

Protivno stavu revidenta navedena pogreška u pisanju nije uskratila pravo prvotuženom na zakonski rok za izjavljivanje revizije. Ovo iz razloga jer se prema odredbi člana 340. ZPP, koja je kogentne prirode, stranci koja ima punomoćnika dostava obavlja punomoćniku, a kako je prepis drugostepene presude dostavljen punomoćniku prvotuženog advokatu E.I., na njegovo traženje, to je u konkretnom slučaju rok za izjavljivanje revizije počeo teći od dana kada je prepis presude dostavljen ovom punomoćniku, a ne kada je prepis presude dostavljen lično stranci, odnosno ranijem punomoćniku E. T. Pored navedenog, rok za izjavljivanje revizije protiv drugostepene presude prema članu 13. stav 4. ZZD iznosi tri mjeseca od dana uručenja drugostepene presude.

Protivno prigovorima obje revizije, drugostepeni sud je odlučujući o žalbama tuženih pravilno primijenio odredbu člana 231. ZPP i ocijenio žalbene navode koji su bili od odlučnog značaja za pravilno i zakonito odlučivanje, a pri tome izveo i valjan zaključak o činjeničnom utvrđenju do kojeg je prvostepeni sud došao pravilnom primjenom odredbe člana 8. ZPP-a. Prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude pravilno i iscrpno izložio proces pojedinačne ocjene izvedenih dokaza, njihovog dovođenja u međusobnu vezu i izvođenja zaključka o postojanju, odnosno nepostojanju pravnorelevantnih činjenica za donošenje odluke u ovom sporu, koja nije bila arbitrarna niti proizvoljna, a koju je drugostepeni sud pravilno prihvatio kao datu u skladu sa standardima propisanim članom 8. ZPP-a.

Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda revidenti ne mogu s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu dokaza iz koje izvode svoj činjenični i pravni zaključak o značaju provedenih dokaza, jer time uključuju prigovore pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iz kojih razloga se revizija ne može izjaviti. Obrazloženje drugostepene presude sadrži sve elemente predviđene odredbom članom 191. stav 4. ZPP, a dati razlozi su pravilni i jasni i imaju uporište u izvedenim dokazima.

Tačno je da je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude na strani 27 naveo; „...usvojen kao neosnovan.. „. Međutim, kako se rečenica dalje nastavlja sa riječima; zbog čega je osnovan i zahtjev za naknadu nematerijane štete, jasno je da se radi o pogrešci u pisanju, a što se može ispraviti posebnim rješenjem. Slijedom navedenog pravilno je drugostepeni sud ocijenio da prvostepena presuda ima sve elemente propisane članom 191. stav (4) zbog čega strankama nije moglo ostati nejasno zašto je odlučeno kao u izreci.

Neprihvatljiv su prigovori u revizijama da su nižestepeni sudovi pogrešno obrazložili primjenu pravila o teretu dokazivanja, koje je odredbom člana 15. ZZD, kao *lex specialis*, drugačije regulisano u odnosu na opšte pravilo iz člana 123. ZPP.

Obaveza tužiteljice u sudskom postupku, u kojem se zahtijeva zaštita od mobinga, kao posebnog vida diskriminacije, je da učini sa stepenom pretežne vjerovatnoće da je bila žrtva mobinga, dok teret dokazivanja sa stepenom sigurnosti da do mobinga nije došlo, kao negativne činjenice, leži na suprotnoj strani, tj. tuženima. U ovom slučaju nižestepeni sudovi su svoju odluku zasnovali na zaključku da je tužiteljica u ovom postupku dokazala da je ponašanjem trećetužene diskriminirana temeljem uznemiravanja i mobinga na njenom radnom mjestu tako što joj je trećetužena svojim radnjama povrijedila

dostojanstvo lica, stvorila zastrašujuće, neprijateljsko, ponižavajuće i uvredljivo okruženje, te nefizičkim uznemiravanjem na radnom mjestu tužiteljici degradirala radne uvjete i profesionalni status. Budući da je zaključak nižestepeni sudova o osnovanosti tužbenog zahtjeva donesen na osnovu pravilne primjene člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije, to nije ostvaren ni revizijski prigovor povrede pravila o teretu dokazivanja.

Pogrešan je stav revidenata da je tužiteljica izvršila preinaku tužbe podneskom od ... godine kada je umjesto prvobitno označenog tuženog d.o.o. U...- F..., koje je prestalo da postoji, kao nove tužene označila V... d.o.o. i Dž... d.o.o

Navedeno iz razloga jer je u toku postupka došlo do podjele preduzeća U...- f... d.o.o. B... na dva pravna lica V... d.o.o. i Dž... d.o.o., te su ista prema odredbi člana 62. stav 3. Zakona o privrednim društvima (Sl. novine F BiH br. 23/99 do 75/13 - u daljem tekstu ZPD), koji je bio na snazi u vrijeme ovih statusnih promjena, postali njegovi pravni slijednici i solidarno odgovorni za njegove obaveze. Zbog toga se radi o ispravci tužbe, a ne o njenom subjektivnom preinačenju u smislu odredbe člana 58. ZPP.

Ovo je u konkretnoj parnici bitno zbog istaknutog prigovora neblagovremenosti podnesene tužbe i nastupanja prekluzije u odnosu na novooznačene tužene, a koji su nižestepeni sudovi pravilno odbili zaključivši da je prekluzija podnošenja tužbe radi zaštite od mobinga prekinuta podizanjem prvobitne tužbe dana .... godine. Naime, iz činjeničnih utvrđenja nižestepeni sudova proizilazi da se radi o kontinuiranom mobingu koji je trajao od ... godine, da bi posebno bio izražen u ... te godine, a kako je tužba podnesena ... godine (preporučenom pošiljkom) to nije protekao subjektivni rok za podnošenje tužbe, a niti objektivni rok od godine dana od dana saznanja za učinjenu povredu, koji se računa od dana posljednje učinjene radnje (član 13. stav 4. Zakona o zabrani diskriminacije). Prema tome, pravilno je drugostepeni sud prihvatio zaključak prvostepenog suda da je tužba blagovremena budući da iz navoda tužbe od .... godine slijedi da je tražena pravna zaštita u vidu naknade nematerijalne štete kao posljedice diskriminacije i mobinga, koje razloge prihvata i ovaj sud.

Također, naknadno isticanje prejudicijelnog zahtjeva za utvrđenje ne smatra se preinačenjem tužbe prema odredbi člana 54. stav 3. i 4 ZPP, pa materijalno-pravne posljedice podnošenja prvobitne tužbe važe i za prejudicijelni zahtjev.

Protivno revizijskim navodima nižestepeni sudovi nisu povrijedili ni odredbe člana 362. stav (1) i (2) u vezi sa članom 366. ZPP. Kako je članom 62. stav 3. ZPD propisana solidarna odgovornost pravnih slijednika za obaveze pravnog prednika, to su novooznačeni tuženi obični suparničari, a ne nužni jedinstveni suparničari kako se neosnovano tvrdi u revizijama. Pojam nužnih suparničara iz člana 366. ZPP određuju materijalno pravna pravila. Članom 414. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ broj 29/78, Sl. list R BiH broj 2/92 i 13 /94 –Sl. novine F BiH broj 29/03 i 42/11), propisano je da svaki dužnik solidarne obaveze odgovara povjeriocu za cijelu obavezu i povjerilac može zahtijevati njeno ispunjenje od koga hoće sve dok ne bude potpuno ispunjena. Zbog toga je na strani tužiteljice bilo pravo izbora hoće li tužiti oba pravna slijednika prvobitno označenog tuženog ili samo jednog od pravnih slijednika kao što je postupila u konkretnom slučaju.

Slijedom navedenog drugostepeni sud je pravilno ocijenio da prvostepeni sud nije povrijedio odredbe člana 366. ZPP kada je prihvatio povlačenje tužbe u odnosu na drugotuženog d.o.o. DŽ... budući da je povlačenje tužbe u odnosu na istog bez uticaja na status prvotuženog u predmetnoj parnici jer se ne smatraju jednom strankom u predmetnom postupku.

Okolnost da se drugostepeni sud u svojoj presudi pozvao na Službene novine F BiH, umjesto na Službeni glasnik BiH, kod označavanja kada je objavljen Zakon o zabrani diskriminacije nije od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke jer je drugostepeni sud pravilno interpretirao i primijenio odredbe Zakona o zabrani diskriminacije.

S obzirom na izneseno revizijski razlozi povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP počinjenih pred drugostepenim sudom nisu osnovani.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje da je diskriminirana temeljem uznemiravanja i mobinga na radnom mjestu tako što joj je trećetužena A. A. iz B... svojim radnjama povrijedila dostojanstvo lica, stvorila zastrašujuće, neprijateljsko, degradirajuće, ponižavajuće i uvredljivo okruženje, te nefizičkim uznemiravanjem na radnom mjestu tužiteljici degradirala radne uvjete i profesionalni status, te zahtjev za naknadu nematerijalne štete na ime duševne boli zbog navedenog mobinga od strane tuženih.

Iz činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda slijedi da je tužiteljica u toku ... godine bila zaposlena na poslovima protokola kod pravnog prednika tuženog U...- F..., čiji je trećetužena bila suvlasnik i rukovodilac, da je u tom periodu trećetužena u više navrata tužiteljicu nazivala pogrđnim imenima, govorila joj da je nepismena, neškolovana, da je pjevačica, kada je trebala sa tužiteljicom razgovarati da je nije zvala po imenu, već je zvala P. jer je radila poslove na protokolu kod poslodavca, da je tužena neosnovano i zlonamjerno optužila tužiteljicu da je ukrala kancelarijski materijal zbog čega je bila pokrenuta istraga protiv tužiteljice, ali je obustavljena jer je utvrđeno da nije ništa nestalo, da je tužena lupala šakom od sto, da je prijetila tužiteljici da će po nju doći SIPA i odvesti je, da je takvo ponašanje tužene trajalo u određenim vremenskim razmacima ..., ... i ... godine, ali da je najizraženije takvo ponašanje bilo kontinuirano oko ... u ljeto ... godine, da je prijatnije i takav odnos trećetužena imala i prema drugim zaposlenicima zbog čega je 11 zaposlenika podnijelo prijavu nadležnoj Kantonalnoj inspekciji rada zbog nemogućnosti uslova za rad i psihičkog terora nad njima, da je prema nalazu vještaka neuropsihijatra kod tužiteljice usljed svega navedenog utvrđen duševni poremećaj akutna reakcija na stres zbog čega je tužiteljica izvjesno vrijeme koristila terapiju psihijatra što je sve skupa uzrokovalo izvjesne duševne bolove, te je hospitalizirana i liječena.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da radnje koje su tuženi poduzimali prema tužiteljici imaju obilježje mobinga, da je opisano ponašanje i izražavanje tužene nefizičko uznemiravanje koje je imalo ponižavajući efekat na tužiteljicu, a svrha i posljedica takvog ponašanja je bila degradacija radnih uslova, rad

pod psihičkim pritiskom i uznemirenost, kao i degradacija profesionalnog statusa tužiteljice kao zaposlenika, sa ciljem da tužiteljica ostane bez posla bilo dobrovoljnim napuštanjem ili davanjem otkaza. Trećetužena kao suvlasnik tadašnjeg poslodavca je imala status suvlasnika i člana Uprave poslodavca, a time i faktičkog rukovodioca kod poslodavca, pa su trećetuženu svi zaposlenici smatrali kao osobu koja upravlja poslodavcem, slušali njene naredbe, te su efekat njenog rada i ponašanja i podnosili kakav god on bio s ciljem da zadrže zaposlenje. Zbog toga cijeni da je utvrđeno postojanje mobinga u smislu odredbe člana 4. stav 3. ZZD, te je usvojio i zahtjev za naknadu nematerijalne štete radi povrede prava osobnosti, duševnih bolova i straha u iznosu od 10.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe (... godine do konačne isplate kako je navedeno u obrazloženju), a primjenom odredbe člana 154. i člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, te imajući u vidu i orijentacione kriterije Vrhovnog suda F BiH.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravni stav prvostepenog suda u odnosu na zahtjev za utvrđenje mobinga, te je žalbe odbio i prvostepenu presudu potvrdio u stavu 1. izreke. U odnosu na zahtjev za naknadu nematerijalne štete drugostepeni sud cijeni da je dosuđena naknada previsoko odmjerenjena, te je mišljenja da pravična novčana naknada za nematerijalnu štetu iznosi 3.000,00 KM u smislu člana 200. stav 1. ZOO. Zbog toga je žalbu tuženih djelimično uvažio u stavu 2. izreke prvostepene presude i dosuđeni iznos od 10.000,00 KM snizio na iznos od 3.000,00 KM, te preinačio i odluku o početku toka zakonskih zatezних kamata i iste dosudio počev od ... godine do isplate, kada je zahtjev za naknadu kamata prvi put i postavljen, te je preinačio i odluku o troškovima postupka tako što je odlučio da svaka stranka snosi svoje parnične troškove, kao i troškove postupka u povodu žalbe.

Odluka drugostepenog suda je pravilna i zakonita.

Odredba iz člana 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije propisuje da je mobing oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

Dakle, mobing podrazumijeva svako aktivno ili pasivno ponašanje od strane poslodavca, usmjereno na dostojanstvo i psihički integritet ličnosti zaposlenog kroz nepristojno i grubo ponašanje, namjerno izolovanje i zapostavljanje, verbalno napadanje, ismijavanje, ogovaranje, neopravdane stalne prijetnje (npr. otkazom ugovora o radu,) i pritisci kojima se zaposleni drži u stalnom strahu, prijetnja da će se protiv njega pokrenuti istraga, namjerno izazivanje konflikata i stresa, što bi moglo dovesti do narušavanja zdravlja zaposlenog.

Zakonskom definicijom nije određeno koliko puta ili u kojem vremenskom periodu se radnje mobinga trebaju ponoviti, tako da se u svakom pojedinačnom slučaju mora procjenjivati da li se radi o kontinuiranom ponašanju koje je proizvelo neku od navedenih posljedica koje se mogu okarakterisati kao mobing na radu. Zbog toga su, po ocjeni ovog suda, bez osnova revizijski prigovori da je za utvrđenje postojanja mobinga potrebno da se ponavljanje događalo u kontinuitetu od najmanje šest mjeseci uzastopno, uz pozivanje

na pravni stav izražen u presudi Suda BiH broj S1 3 P 017351 16 Rev od 14.02.2017. godine.

U konkretnom slučaju tužiteljica je učinila sa dovoljnim stepenom vjerovatnoće činjenice da je drugotužena nazivala pogrđnim imenima, govorila joj da je nepismena, neškolovana, da je pjevačica, kada je trebala s njom razgovarati da je nije zvala po imenu, već je zvala P. jer je tužena radila poslove na protokolu kod poslodavca, da je tužena neosnovano i zlonamjerno optužila tužiteljicu da je ukrala kancelarijski materijal zbog čega je bila pokrenuta istraga protiv tužiteljice, ali je obustavljena jer je utvrđeno da nije ništa ukrala, da je tužena lupala šakom od sto, da je prijetila tužiteljici da će po nju doći SIPA i odvesti je, da je takvo ponašanje tužene trajalo u određenim vremenskim razmacima od ..., u ..., ... i .... godine, ali da je najizraženije takvo ponašanje bilo kontinuirano oko ... u ljeto .... godine, što je sve uticalo na fizičko i mentalno zdravlje tužiteljice i predstavlja mobing.

Ovakvim postupanjem trećetužene, kao suvlasnika prvobitno označene prvotužene i člana uprave, a sada vlasnika novo označenog prvotuženog, tužiteljica je bila žrtva mobinga, koji je trajao duži vremenski period, što je kod tužiteljice dovelo do narušavanja zdravlja, ličnog ugleda i profesionalnog integriteta, za što postoji direktna odgovornost trećetužene, ali i prvotuženog kao pravnog slijednika ranijeg poslodavca U... – F... kada su učinjene radnje mobinga jer je poslodavac odgovoran da obezbijedi zdravu i profesionalnu radnu sredinu i uslove rada za svakog zaposlenog. Iz navedenih razloga pravilan je zaključak nižestepeni sudova da je izvršen mobing za koji su odgovorni tuženi, o čemu su dali jasne razloge u obrazloženju svojih odluka (prvostepeni sud na stranama 27.-30., a drugostepeni sud na strani 4. obrazloženja) koje ovaj sud u cijelosti prihvata kao pravilne, pa nema potrebe da se isti ponavljaju i u ovoj revizijskoj presudi.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka.

Tužiteljica je u skladu sa članom 12. ZZD postavila dva zahtjeva, prvi zahtjev za utvrđenje da je bila diskriminirana temeljem uznemiravanja i mobinga na svom radnom mjestu, a drugi zahtjev je za naknadu nematerijalne štete. Sa prvim zahtjevom je uspjela u cijelosti, a sa drugim u procentu od 30%, pa se može smatrati da su parnične stranke približno podjednako uspjele u sporu. Zbog toga je, po ocjeni ovog suda, drugostepeni sud pravilnom primjenom odredbe člana 386. stav (2) ZPP preinačio prvostepenu presudu u odluci o troškovima postupka i odlučio da svaka strana podmiruje svoje troškove postupka. Slijedom navedenog, po shvatanju ovog suda, nije došlo do povrede prava na imovinu zagarantovanog članom 1. uz Protokol broj 1. uz Evropsku Konvenciju, na koju revidenti ukazuju u podnesenim revizijama.

Ovaj sud je cijenio i ostale revizijske navode, ali pošto isti nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP) nije ih posebno obrazlagao.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih su revizije izjavljene valjalo je revizije odbiti kao neosnovane primjenom odredbe iz člana 248. ZPP.

Revidenti nisu uspjeli u revizijskom postupku, to im na temelju odredbe člana 397. stav 1. 396. stav 1. i 2. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP ne pripadaju ni troškovi sastava revizije.

Predsjednica vijeća
Marijana Omerčaušević, s.r.